

MIRCEA CONSTANTINESCU

A plecat dintre noi, cu eleganța și discreția care-l caracterizau, unul dintre cei mai deosebiți artiști și poate cel mai delicat om pe care breasla noastră îl avea.

A intrat în lumea umbrelor, stringându-și fără zgomot uneltele, acest diamanțar migălos care din piatra dură a rolului mic reușea întotdeauna să șlefuiască bijuteria rarissimă a unor apariții de neuitat.

Polizindu-și fiecare cuvânt, cântărindu-și fiecare respirație, măsurându-și fiecare gest, calculându-și fiecare pas, acest mare artist — paradoxal — nu a cunoscut niciodată liniștea actului de creație. Dimpotrivă, construia în panică, asemeni unui posedat, unui neobosit și blestemat Sisif, purtând cu el, în această caznă, trenea halucinantă a mii de superstiții și angoase, dincolo de aparența sa grațioasă și senină, acest artist rar fiind în adîncul său un mare turmentat, un chinuit. Mărturisea cîndva că această cumplită panică l-a făcut să-și înceapă greu și tirziu cariera, fiecare rol constituind pentru el o barieră pe care aparent o trecea dezinvolt, dar, în realitate, niciodată cu ușurință.

Seriind aceste ultime rînduri îți este aproape imposibil să nu pomenesci de competiția în care se aflau calitățile artistului rafinat Mircea Constantinescu cu cele ale omulețului Ciulică (așa i-au spus colegii și prietenii pînă la moarte). Rareori va mai putea fi găsit în lumea noastră actricească un profil moral de delicatețe, modestia, gingășia și tandrețea lui, pe acest om, pe acest mare artist caracterizîndu-l în relațiile personale, în prietenie, în artă — fidelitatea — atît față de principiile sale cît și față de cei cu care colabora — artiști sau instituții de artă.

Zimbetul lui, amestec de tainică șagă, de evidentă blîndețe, glasul lui cu sonorități acide, silueta de copil prematur îmbătrînit își vor lăsa amprenta în amintirile celor care l-au iubit ca om și prieten, îi va urmări pe spectatorii care peste ani se vor întreba :

— Cum îl chema pe bătrînelul legat la fâlci din Trei surori?... Da' pe ăla, pensionarul ăla cu plînea în servietă... Da' pe spițerul din Romeo și Julieta... În Șveik era formidabil, și-n Rinocerii, și-n Brînzovenescu, și-n Umbra...

El va încerca delicat să răspundă, dar glasul lui nu se va face auzit...

Mihai Berechet